

Gottschalck-Hansen: Det var med interesse, jeg hørte den højtærede forsvarsministers redegørelse for mandskabsbehandlingen i forsvaret, og jeg kan allerede nu meddele den højtærede minister, at der vil blive taget initiativ til, at denne redegørelse følges op af en debat.

Jeg finder imidlertid ikke grund til at trække mit spørgsmål til forsvarsministeren tilbage, da det har et noget andet sigte end det emne, som ministeren redegjorde for i sin tale her for lidt siden.

Det er rigtigt, som forsvarsministeren indledningsvis meddelte, at der var et samtale-interview i dagbladet *Aktuelt* den 18. oktober. Jeg beder om tilladelse til kort at citere, idet jeg understreger, at det er et citat, der er revet ud af sin sammenhæng; det vil jeg gerne indrømme med det samme.

Den værnepligtige rekrut, hvis navn er Smidt, siger således:

„Ja men hvad er det så for nogle typer, man har pillet ud af geleddet til befalingsmænd. Det er dem, der accepterer at blive behandlet på denne uværdige måde. Det er normalt de dårlige kammerater — dem, ingen af de andre rekrutter vil have noget at gøre med.

De virkelig egnede vil under de nuværende forhold ikke drømme om at søge at blive befalingsmænd. Man får kun dem, der selv har lyst til at skribe op og give de nye rekrutter samme behandling, som de selv har fået, altså halvsadisterne. De rare fyre går ikke på sergentskole.“

Forsvarsministeren:

„Det er der noget om. En del af forklaringen ligger endvidere i, at vi desværre er nødt til at udvælge over 20 pct. af de værnepligtige til befalingsmænd, hvorfor vi får for mange uegnede med. Gu' er der noget galt, men vi må også huske på, at de menige værnepligtige kan være nogle hårde negle, og at de værnepligtige befalingsmænd ofte står helt forladt.“

Lidt senere hr. Smidt:

„De er ikke kvalificerede.“

Forsvarsministeren:

„Enig.“

Det fremgår altså af denne samtale såvel som af essensen af forsvarsministerens redegørelse, at det, det drejer sig om, er tonen i hæren, og jeg er enig med den højtærede forsvarsminister i, at enhver, der har myndighed, magt og ansvar, skal behandle sine underordnede på en anstændig og værdig måde, føre en ordentlig tone, både når man taler til dem, og når man omtaler dem. Det gælder også ministre. Jeg tror det ville vække megen opsigt, hvis den højtærede justitsminister begyndte at betegne en del af politikorpset som halvsadister. Jeg tror, man ville notere sig det, hvis undervisningsministeren betegnede skolelærerne på samme måde. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Hvad med kirkeministeren?). Det gælder også kirkeministeren. Men her vil jeg gerne sige til den højtærede statsminister, at der er forskel, for kirkeministeren har nemlig altid vist sig både loyal og fair over for de embedsmænd, der hørte under den pågældende ministers ressort. Det samme var i øvrigt tilfældet, dengang udenrigsministeren i Danmark hed J. O. Krag, og det er måske også tilfældet i dag.

Det, der omtales her, højtærede statsminister, er en undtagelse, og det falder bl. a. tilbage på statsministeren, at han har en sådan mand i sit ensemble. Jeg ønsker til lykke dermed.

Den højtærede forsvarsminister har jo mandigt, og det respekterer jeg da, her vedstået, at det, han har sagt, det har han sagt, og der skal ikke ændres noget ved dette. Så vedstår ministeren altså, at mange af de værnepligtige befalingsmænd er halvsadister. Det hedder: normalt er halvsadister. Det er jo en injurie, højtærede forsvarsminister. Det kræver bevisførelse at fremføre en sådan påstand. Og når man nu taler om klimaet i forsvaret, hvordan ville så klimaet være på en arbejdsplads, hvis arbejdslederen af arbejdsgiveren blev stemplet som værende halvsadist? Hvordan ville det være inden for de andre gebeter, justits-